

Különbség Vallásos és Hívő ember között

Vámos Anna:

A keresztények gondolatában gyakran felvetődik, hogy mi a különbség a vallásos és a hívő ember között. Érdeemes közelebbről megvizsgálni, mert nem könnyű ez a kérdés.

Ha bármelyik keresztény vallás keretében megkeresztelnek egy gyermeket, az annak tanításai, törvényei szerint köteles élni. Ezt a megkeresztelt emberke, lépésről lépésre sajátítja el neveltetése folytán. Szüleitől, hitoktatójától megtanulja, hogyan kell hitet tennie hovatartozásáról. Templomba kell járnia, rendszeresen imádkoznia és jó embernek lennie, a bűnt el kell kerülnie.

Vallásos neveltetése nyomán rengeteg korlátot építenek lelke köré és nemes szép kilátásokat ecsetelnek elé, jutalmul, ha minden regulát maradék nélkül teljesít. Azt is belé nevelik, hogy ha mindezeket nem tartja be, jön a büntetés, a pokol, az elkárhozás. Bármennyire is akarjuk szépíteni a vallásosság gyakorlását, ezekből a tanításokból senki nem merít hitet. Márpedig hit nélkül semmit nem ér a vallásosság!

A hívő ember egészen más indíttatással éli meg Istenhez tartozását. Tudomásul veszi ugyan a regulákat, hisz törvények nélkül nem lesznek élete során kapaszkodók, melyek magyarázatot adnak kérdéseire. Azonban mivel a hitet senki nem tudja megtanítani, ezért a hitet át kell élni, soha nem ésszel, hanem szívvel kell felfogni. S ha már valamit átéltünk az isteni erők ránk vetüléséből, akkor megszületik szívünkben a hálás szeretetből fakadó hit és egyre többet szeretnénk belőle meríteni. Isten felénk áradó szeretetére hálából viszont szeretetből hitre jutunk, melyet értelemmel felfogni nem lehet.

A vallásos embernek örökös szorongás, félelem az élete. Ha komolyan veszi a tanult igazságokat, akkor a törvények dzsungelében szinte elvesz a szabadsága, örökké akadályokba ütközik. Előbb utóbb szabadulni akar a sok tiltó szabálytól, s mivel hitet nem merített a vallásosságból, elhagyja annak gyakorlását, és csak magában kezd bízni.

Az viszont, aki különös isteni kegyelemből átélt már megmagyarázhatatlan erőkiáradást, életét jobbra formáló szeretetet, az soha nem fogja a törvényeket figyelni, az már a szeretet parancsainak engedelmeskedik, és nem görnyed meg a tilalmak alatt. Olyan szeretettel és nem félelemmel akarja szolgálni Istenét, mely alkalmassá teszi a valóságos jó emberi élet formálására.

Tehát arra jutottam, hogy a vallásos ember félelemből akar jó emberré lenni, míg az igazi hívő ember Isten iránti végtelen szeretetből. És ez a szeretetből fakadó hit teszi alkalmassá az Örök Élet elnyerésére.